

her i Tinget stillede Forslag om Invalide- og Aldersrente. Der blev nedsat et Udvalg, der afgav Betænkning i Marts 1918 med det ærede Medlem Hr. Borgbjerg som Ordfører. Nu skal jeg lade Invalideretten ligge og overlade den til min ærede Partifælle. Hvor meget ansaa man nu for passende i 1918 med Hensyn til Aldersrenten? Det er ret karakteristisk at se de Takster, der da blev fastsat. For et Ægtepar, hvor kun den ene var naaet de 60 Aar, og for enligt stillede Personer skulde man i København have 250 Kr., i Købstæderne 220 Kr. og paa Landet 190 Kr. Hvilke vidunderlige Størrelser, ikke sandt, man den Gang bød! Et Ægtepar, hvor begge Ægtefællerne var fyldt 60 Aar, skulde i København have 375 Kr., i Købstæderne 310 Kr. og paa Landet 250 Kr. Det var altsaa Minimaltakster, dog kunde Kommunalbestyrelserne se bort fra dem, hvor der var en egen Indtægt paa 100 Kr., ligesom man kunde se bort fra det til Bolig nødvendige Husrum, som en Ansøger maatte have gennem Legater, privat Understøttelse eller Formue eller Ejendom, i hvilken han havde en indskudt Kapital, der ikke oversteg 2 500 Kr. Endvidere kunde man se bort fra, at de vedkommende havde en Arbejdsfortjeneste af 200 Kr., og hvis de havde en Landbrugsejendom, hvor den indskudte Kapital og den faste Formue, der maatte staa i den, ikke oversteg 6 000 Kr., skulde man ikke paa Grund heraf tage Renten fra dem, men Kommunalbestyrelsen maatte skønne over disse Forhold, og den var i hvert Fald berettiget til at sætte Renten ned til Halvparten af den foreslaaede Minimalrente.

Se, saadan saa det Forslag ud, som Socialdemokraterne stillede i 1918, og naar man nu vil sammenligne det med det Lovforslag, der her foreligger, er Forholdet jo dette, at her giver Staten alene betydeligt højere Takster, end der den Gang var foreslaaet som Minimaltakster for Stat og Kommune. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem var sluppet bedre fra det, om han ikke havde sat Tonen saa højt op, men grebet i sin egen Barm. Det er et godt gammelt Ord, at man skal søge Skylden hos sig selv. Det skulde det ærede Medlem have gjort i Stedet for at kaste den over paa andre Partier, thi den Gang var man, som sagt, kun naaet til Sommer som dem, jeg her har nævnt.

Naar vi vil diskutere Spørgsmaalet sagligt, bør vi holde os til det, som Lovforslaget indeholder, og nu kan man, som jeg sagde forleden Dag, foretrække den ene eller den anden Vej, enten at det kun skal

være Statstaksterne, der er lovbundne, eller at det skal være Statens og Kommunernes Takster tilsammen, der er lovbundne, og saa give Kommunalbestyrelserne et Spillerum, saaledes at de kan forhøje Renten dér, hvor der trænges til det. Hvad det sidste angaar, er jeg ganske enig med Ministeren i, at det er afgørende nødvendigt, at Kommunalbestyrelserne faar et vist frit Spillerum, hvorved de bliver i Stand til at forhøje Aldersrenten udover de fastsatte Takster. Jeg synes, som jeg ogsaa sagde forleden Dag, at man er nødt til at indrømme, at Livet er stærkere end alle Former og alle Regler, og det har været følt som et Savn ude omkring i Landet, at man ikke har været i Stand til at yde dér, hvor der virkelig trængtes til Hjælp.

Jeg kunde have Lyst til lidt nærmere at omtale, hvad jeg første Gang, jeg havde Ordet, kun antydningvis berørte, at man efter min Mening vilde kunne naa det samme Maal, som Ministeren har sat sig, og som jeg tilsagde ham mit Partis Støtte til at naa — nemlig at indvinde den Besparelsessum, der er stillet op, og at stille de enligt stillede gunstigere og give Kommunalbestyrelserne en noget større Bevægelsesfrihed — paa en noget enklere Maade, som jeg naturligvis altsaa foretrækker — hver kan jo have sin Maade, som han foretrækker. Den gamle Lovs Bestemmelser er jo saadanne, at man i Øjeblikket paa Landet kan have en Indtægt op til 400 Kr. og dog faa den fulde Aldersrente, 600 Kr.; for de næste 300 Kr., man har, nedskrives Renten med 50 pCt. af dette Beløb, for de næste 600 Kr. nedskrives Renten med 75 pCt. af disse 600 Kr., og Resten nedskrives med 100 pCt. Hvis man nu i det Sted gik til, at de gamle kunde faa den fulde Aldersrente, 600 Kr., ved en Indtægt paa 100 Kr., og at de næste 200 Kr. blev nedskrevet med 50 pCt., de følgende 200 Kr. med 75 pCt. og Resten med 100 pCt., saa vilde man i alt væsentligt naa til det samme Resultat som i det Lovforslag, der ligger i Landstinget. Der vilde blive givet noget mindre end efter dette Lovforslag, men Princippet er ganske det samme. Forholdet er i hvert Fald det, at ved en Indtægt af 400 Kr. vilde Aldersrenten efter mit Forslag være 425 Kr., medens den er 433 Kr. efter det Lovforslag, der ligger i Landstinget. Til Gengæld vilde dette give dem med 100 Kr.'s Indtægt 678 Kr. i Aldersrente, hvor jeg begynder med kun 600 Kr.; dertil kommer jo Dyrtidshjælpen efter det Lovforslag, der ligger i Landstinget. Men udover disse